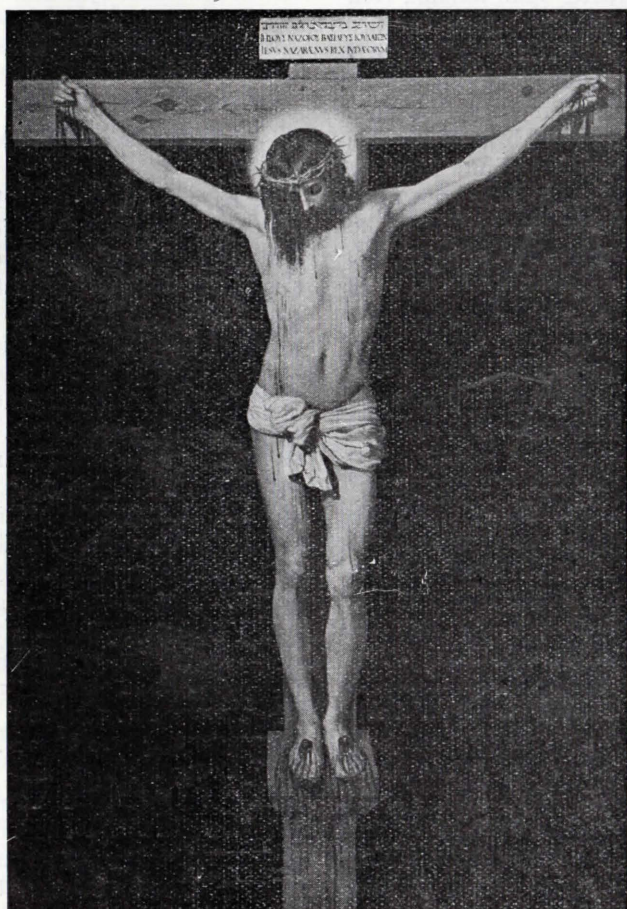

DE DÖVSTUMMAS KYRKOBLAD

N:r 1. Årg. 1.

Utgivare: Pastor S. G. Svenfors
— Stockholm —

April 1930.

»Såsom Jesu kärlek var, aldrig någons varit har».

Kring Långfredag och Påsk.

"Se Guds Lamm, som borttager världens synder."

Joh. 1: 29.

Det finns en märklig legend, som handlar om Barrabas. Det är långfredags afton. Barrabas har just blivit fri. Människorna ha berättat för honom: När du satt i fängelse, sade landshövdingen till oss, att vi fick välja, vem vi ville, att han skulle frigiva, dig eller Jesus från Nasaret. Vi valde dig, och Jesus hänger nu på korset på Golgata. Du kan själv gå dit och se. — Och Barrabas går. Snart står han på Golgata kulle och ser upp mot den korsfäste. Han tänker: Denne måtte ha gjort ett större brott än jag, eftersom människorna så gärna ville, att han skulle korsfästas. Så läser han på tavlan över den korsfästes huvud, där det brukar stå skrivet, varför han blivit dömd. Men vad är detta! Där står intet om något brott! Där står endast: Judarnas konung! — Barrabas ser på den korsfästes ansikte. I det ansiktet talar ingenting om brott och synd. Allt talar om godhet, kärlek och renhet! Han ser icke ut att ha kunnat göra något ont! — Men se, nu öppnar Jesus ögonen och ser på Barrabas. Så har aldrig någon förr sett på honom. Hans blick är så kärleksrik och varm. Barrabas börjar darra. Så faller han ned på knä och gråter och ropar högt: Herre, vad ha människorna gjort! Det är jag, som skulle hänga där på korset, och du, som skulle vara fri! Men nu är det för sent!

Vi vet inte, om detta verkligen har skett. Men vi veta, att människorna alltid bli uppriktiga inför Jesu kors. När Jesus ser på oss, då känna vi, att vi äro syndare. Vi ha icke dödat någon, såsom Barrabas hade gjort, men vi ha hatat, vi ha tänkt orena tankar, ja vi ha syndat mot alla Guds bud. Vi förstå, att vi och icke Jesus äro värda straff. Men nu har Jesus burit vår synd och dött på korset i stället för oss. Han som endast tänkt goda och rena tankar och aldrig brutit emot

Gud. Han tog straffet på sig, för att vi skulle få frid. För att vi skulle slippa bära de tunga bördorna, har Jesus burit dem åt oss. För att vi skulle få leva hos Gud i evighet, har Jesus dött för oss. Han är det Guds Lamm, som borttagit alla världens synder. Även dina och mina! Det är Långfredagens evangelium.

Du har ditt kors.

Så lär ock mig,

O segerhjälte vinna

Och uppå korsets helga stig

Till himlamålet hinna!

Då är min själ

Förvarad väl

Och lever i din kärlek!

(Sv. Ps. 89: 4.)

*

»Jag lever: I skolen ock leva.»

Joh. 14:19.

Jesus var död och lagd i sin grav. Det var mörkt och svårt för Jesu vänner och lärjungar. Med sorg och förskräckelse hade de sett allt. Nu vilade han i sin grav. De hade icke väntat, att det skulle gå så. Nu hade de svårt att tro på Jesus och hans verk. — Men så kom påskmorgonen. Lärjungarna kunde icke strax förstå det stora, som hade hänt. Men så började det ljusna i deras hjärtan, och då blevo de förvandlade. Deras trötthet och sorg försvann. De tänkte: Jesus lever! Det var verkligen sant, och de fylldes av ny kraft och glädje.

Människorna tänka ofta på Jesus såsom på en, som för länge sedan levat på jorden, men som nu är borta. Därför måste påskens evangelium åter och åter predikas: *Jesus lever*. Han är med i hela vårt liv. — När du döptes, så var det i den Uppståndnes famn far och mor lade dig. När vi läsa vårt Nya Testamente, så är det den Uppståndne, som talar till oss. När vi bedja, är det en som lyssnar till varje ord — den uppståndne Jesus.

Jesus är densamme, som då han en gång vandrade på vår jord. Du vet, huru han gav kraft åt de svaga, tröst

åt de bedrövade. Du vet, huru han hela sitt liv kämpade mot allt syndigt och orent bland människorna. Allt detta gör även den uppståndne Jesus. Han tröstar och hjälper. — När han ser striden i våra hjärtan mellan ont och gott, ljus och mörker, sanning och lögn, så vill han komma med sin kraft och hjälpa det goda att segra. Glöm ej, att Jesus lever, och att han vill

vara med dig i din kamp! Gud hjälpe oss att allt mera leva i den uppståndnes närhet och kämpa i hans kraft.

Gamla, unga, må lovsjunga
Faderns makt och härlighet
Och hembära Sonen ära
För så stor barmhärtighet
Prisa Anden, som vid handen
Leder oss till salighet!
(Sv. Ps. 103:4.) Efter A. G. Joelsson.

De två kamraterna.

I trädgården finns två kamrater. Det är ett ungt och vekt äppelträd, och bredvid trädet står en kraftig påle, som skall stödja trädet. De ha det inte så lätt, de båda. Där komma tre fiender, som ej äro att leka med: stormen, regnet och frosten. Men det är underligt, hur olika det går de båda kamraterna. Det ser ut, som om pålen ej brydde sig om stormen, den var så stark och kraftig, men efter den svåra stormnatten står den i alla fall litet snett. Regnet kommer in i sprickorna och gömmer sig där. Så kommer frosten, och vattnet inuti pålen fryser till is, och då bli sprickorna ännu större. Om några år är pålen sned och rutten och söndersprucken. Men med det lilla svaga trädet går det på helt annat sätt. Det böjes och skakas av stormen, men det blir blott allt starkare. Regnet rinner utmed grenar och kvistar, men trädet endast mår väl och växer. När frosten kommer på hösten, då faller trädet sina blad och går liksom stilla till vila för att åter vakna och växa, när den fienden jagas bort av våren och solen. En dag kommer någon och rycker upp den stackars pålen och kastar bort den. Men då har trädet växt, så det kan stå utan stöd, och blad och blommor breder ut sig i solskenet. Varför gick det så olika med de båda kamraterna? Jo, den ene hade *liv* i sig men

icke den andre.

Det finns många människor, som likna pålen i trädgården. De tycka, att det är bra, bara de stå där i jordens mull, och de bli nästan förargade, om någon talar om det inre livet, om själen och dess liv. För varje år, som går, bli de alltmera missnöjda, kärlekslösa och trötta. Och — vi bäva, då vi tänka därpå — en gång kanske de måste kastas bort, ty de passa ej för Guds rike. — Men det finns också sådana människor, som påminna oss om trädet. Motgångar och olyckor komma emot dem såsom svåra stormar, så att de böjas mot marken. Men när stormen är förbi, stå de där lugna och trygga som förut. Bedrövelser komma liksom täta regnskurar, men de blott växa i allt. Och hatets frost få de möta, men de bli blott stilla och visa kärlek tillbaka. Med åren blir det fåror i deras kinder, och deras hår blir snö vitt. Men i deras ögon lyser godhet och kärlek. Deras själ är ung och frisk. Varför? Jo, därför att de ha mött den uppståndne Herren. Hans liv har fått strömma över i dem. Och från deras hjärtan går nu detta liv med glädje och kraft ut i världen. De skola växa och blomma och bära frukt för evigt i Guds rike. Käre, dövtumme vän! Vilken av de båda kamraterna liknar du?

Efter A. G. Joelsson.

Tredje Nordiska mötet med kristligt program

hålls i Naerums konstskola å Själland, Dan-

mark den 1—4 juli. Från Sverige kunna 10 unga män mottagas. Pris 25 kr. med resa och uppehåll. Närmare upplysningar lämnas av Pastor Svenfors.

Herre, jag beder - -

I Finland har avlidit en av De Dövstummas allra bästa vänner och hjälpare, Julia Stadius. Det kanske är få, som *gjort* så mycket för de Dövstumma som hon. Och hennes sista ord i livet var en bön för de Dövstumma. — För något år sedan stod följande dikt av henne att läsa i den finska "Tidskrift för Dövstumma".

Herre, jag beder, att du mig leder här på jordlivets villsamma stig. Låt icke världen, synden och flärden, Fader, draga mig bort ifrån Dig. Stöd mig med Din starka hand, led mig fram till Fridens land.

Jesus, jag ber Dig, sök mig, bär mig, Du som de vilsna fåren bär.

Tag mig i famnen, bär mig till hamnen,

där jag ständigt får vara Dig när. Styrk min förtröstan, mitt hopp, min tro.

Skänk mitt långtande hjärta ro.

Fader, min bön är ej endast ord, en stundens tanke — snart mer ej spord.

Nej, det är min innersta längtan, är mitt hjärtas varmaste trängtan, att Du på jordvägen är mig när, och när jag slutat min vandring här, jag evigt får vara där Du är.

Vigde:

Den 21 dec. Tobaksarb. Sven Erik Olle Svensson och Vera Augusta Andersson, Norrköping.

Avlidne:

Den 10 jan. Kemigrafen Anders Torvald Råberg, Stockholm, född 1900 i Stockholm.

Den 20 febr. Smeden Frans Teodor Skeppstedt, Finspong, född 1846 i Ljung.

Den 19 mars. Dekorationsmålaren Carl Gerhard Carlsson, Mjölby, född 1879 i V. Harg.

Den 26 mars. Arb. Anders Teodor Svensson, Vadstena, född 1865 i Vadstena.

Den 26 mars. Fru Alma Mariana Josefina Svensson, h. t. Skof.-arb. Olof Svensson, Högalidsgatan 52, Stockholm, född 1872 i Kalmar.

Den 1 april. Änkefru Maria Herman född Jönsdotter, Finspong. Född 1860 i Fryksände.

Den 5 April. Änkefru Ida Matilda Hamberg, Linköping, född 1852 i Kärna.

Gud är kärlek.

En präst besökte en vän på landet. Då denne visade sin gäst omkring på gården, fick han se en väderflöjel med inskriptionen: Gud är kärlek. — "Du menar väl icke, att Guds kärlek är lika ombytlig som vinden?" frågade prästen. Den gamle bonden svarade: "Nej, min vän, men om vinden kommer från den kalla nordnorden eller från den varma södern, så är det kärlekens Gud, som sänder vinden. Vare sig Han giver eller tager, så är Han dock Kärlek."

Ur "Samaritanen".

Påskhelgens Gudstjänster i Stockholm.

Långfredag kl. 2 i S:t Clara Kyrka. Nattvardsgång.

Påskdagen kl. 2 i Högalidskyrkan.

Övriga Gudstjänster under våren:

Sönd. den 4 maj kl. 2 i Storkyrkan.

Onsd. den 21 maj kl. 8 å Dövstumsföreningen.

Pingstd. den 8 juni kl. 2 i Storkyrkan.

*

Föreläsningar i Stockholm.

Påskdagen den 20 april å Dövstumsföreningen kl. 7.30 e. m. Dövstummlärare H. Zommarin: Något om himlakropparna.

Sönd. den 27 april, Herr O. Matthes: Europas huvudstäder.

Norrköping. Annandag påsk d. 21 april hålles föreläsning i Hedvigs Församlingshem kl. 12 av Dövstummlärare H. Zommarin: Något om himlakropparna.

Gudstjänst hålles *Kristi Himmelfärdsdag* den 29 maj i Hedvigs kyrka kl. 2.

Linköping. Föreläsning hålles *Annandag Påsk* den 21 april i Kyrksalen kl. 4.30 av Dövstummlärare H. Zommarin: Något om himlakropparna.

Gudstjänst hålles söndagen den 27 april i Kyrksalen kl. 12.30 och i Domkyrkan kl. 2 med Nattvard.

Undertecknads *bostadsadress* är: Bällsta, Sundbyberg. Tel. Bromma 170. Spårwagnslinje 15 från Norra Bantorget till Sundbyberg och sedan över Bällsta Bro till Bällsta Villastad, Bergsvägen 2. Buss avgår från Kungsbroplan (linjen Stockholm—Bromma Kyrka) varje helt tims slag, samt från Norra Bantorget (linjen Stockholm—Bromma—Flysta, gul buss) kl. 10, 10.45, 11.30, 12.15, 1, 1.45, 2.30, 3.15, 4 och varje halvtimme till kl. 7.30. Hållplats för båda linjerna: Bergsvägen. Om möjligt låt först efterfråga per telefon, om jag kan träffas.

S. G. Svensfors.